

IMAHÉT

A Krisztus-hívők egységéért

2017. január 15-22.

Megbékélés

Krisztus szorongató szeretete (2Kor 5,14–20)

A bibliai szövegrész

Ez a bibliai igehely azt hangsúlyozza, hogy a megbékélés Isten ajándéka, amely az egész teremtettségre vonatkozik. „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.” (19. vers) Isten cselekedetének eredményeként az ember, aki megbékélt Krisztusban, válaszul arra hívatott, hogy szóval és cselekedettel is hirdesse ezt a megbékélést:

„Mert Krisztus szeretete szorongat minket” (14. vers). „Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” (20. vers). A textus hangsúlyozza, hogy nincs megbékélés áldozatok nélkül. Jézus az életét adta, Ő mindenkiért meghalt. A megbékélés követői az Ő nevében szintén arra hívatottak, hogy hasonlóképpen áldozzák oda életüket. Többé nem önmagukért, hanem Krisztusért élnek, aki meghalt értük.

BIBLIAI GONDOLATOK ÉS IMÁDSÁGOK AZ IMAHÉT NAPJAIRA

1. nap: „... egy meghalt mindenkiért...” (2Kor 5,14)

Ézs/Izajás 53,4–12: Jóvátételül áldozta fel magát.

Zsolt 118,1.14–29: Az Úr nem adott át a halálnak.

1Jn 2,1–2: Krisztus meghalt értünk.

Jn 15,13–17: Életét adja barátaiért

Magyarázat

Egy meghalt mindenkiért: erre a gyökeresen új felismerésre jutott Pál apostol, amikor megtért Krisztushoz. Jézus nem csupán a saját népéért halt meg, nem csak azokért, akik az ő tanításával rokonszenveztek. Jézus mindenkiért meghalt.

Mindazokért, akik a múltban éltek, vagy most a jelenben, de egyaránt azokért is, akik a jövőben fognak élni. Az evangéliumhoz hűen a századok során sok keresztény mondott le életéről barátai javára. Így például Maximilian Kolbe ferences szerzetes, akit Auschwitzban koncentrációs táborba zártak, majd 1941-ben életét áldozta azért, hogy egyik rabtársa életben maradhasson.

„Mert Jézus meghalt mindenkiért, mindenki meghalt vele” (2Kor 5,14). A meghalt Krisztussal a mi életünk régi útja a múlté lesz, és a létezés új formájába lépünk: a bővelkedő életbe. Abba az életbe, amelyben megtapasztaljuk az isteni gondviselést, a hitet, a megbocsátást –, abba az életbe, amely a halál után is folytatódik. Ez pedig az Istenben való élet.

Amikor Pál apostol Krisztus szeretetét felismerte, ez arra indította, hogy prédikálja a megbékélés örömhírét. A keresztény egyházak osztoznak abban a megbízatásban, hogy továbbadják ennek az örömhírnek az üzenetét. Fel kell tennünk magunknak azt a kérdést, hogy felekezeti megosztottságunkban miként tudjuk hirdetni a megbékélés evangéliumát.

Kérdések

1. Mit jelent az, hogy Jézus mindenkiért meghalt?
2. Dietrich Bonhoeffer német teológus azt írta: „Testvére vagyok a másik embernek azért, mert Jézus ezt tette értem; a másik ember azért lett a testvérem, mert Jézus érte is ezt tette.” Milyen hatással van ez arra, ahogyan másokat látok?
3. Milyen következményei vannak ennek az ökumenikus és vallásközi párbeszédre vonatkozóan?

Imádság

Mennyei Atyánk! Jézusban azt adtad nekünk, aki meghalt értünk.

Ő a mi életünket élte és a mi emberi halálunkat halta.

Elfogadtad áldozatát, és új életre támasztottad fel magad mellé.

Nekünk is megadtad, hogy mi, akik meghaltunk Jézussal, egyek legyünk a Szentlélek által, és a Te isteni jelenléted bőségében éljünk most és mindenkor. Ámen.

2. nap: „... többé ne önmagunknak éljenek...” (2Kor 5,15)

Mik 6,6–8: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr!”

Zsolt 25,1–5: „Utaidat, Uram, ismertesd meg velem.”

1Jn 4,19–21: „Mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.”

Mt 16,24–26: „Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt.”

Magyarázat

Jézus Krisztus halála és feltámadása révén megszabadultunk attól, hogy kizárólag a saját értelmünk és erőnk által cselekedjünk. Ehelyett Krisztus életadó erejével élünk, aki élt, meghalt és feltámadt értünk.

Amikor életünket elveszítjük érte, éppen akkor nyerjük el.

A próféták folyamatosan szembenéztek azzal a kérdéssel, hogy miként éljenek helyesen Isten előtt. Mikeás próféta nagyon világos választ talált erre: „Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.”

A 25. zsoltár szerzője tudta, hogy ezt magunktól nem tudjuk megcselekedni, ezért Istenhez kiáltott útmutatásért (Zsolt 25,4).

Az elmúlt években Németországban fontos téma lett a társadalmi elszigetelődés és a növekvő elmagányosodás, ahogyan ez sok ország társadalmában jelentkezik. A keresztények küldetése az, hogy olyan új közösségi életet építsenek, amelyben meg tudják osztani erőforrásaikat másokkal, így a különböző nemzedékek is tudják egymást támogatni. Az evangéliumi hívás, hogy ne önmagunknak, hanem Krisztusnak éljünk, arra is vonatkozik, hogy másokat is elérjünk, ledöntsük az elzárkózás koralátait.

Kérdések

1. Mivel kísért a kultúránk, hogy csak önmagunknak, ne pedig másoknak is éljünk?
2. Miként tudunk másokért élni hétköznapijainkban?

3. Milyen következményekkel jár az ökumené szempontjából az a hívás, hogy többé ne önmagunknak éljünk?

Imádság

Mennyei Atyánk! Jézus Krisztusban felszabadítottál minket arra az életre, amely túlmutat önmagunkon. Kérünk, vezess minket Lelked által. Segíts, hogy testvérekként éljük életünket Krisztusban, aki élt, szenvedett, meghalt és feltámadt értünk, aki él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

3. nap: „Úgyhogy mi mostantól senkit sem ismerünk test szerint” (2Kor 5,16)

1Sám 16,1.6–7: Az Úr nem a külső megjelenésre tekint, hanem arra, ami a szívben van.

Zsolt 19,7–13: Az Úr parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet.

ApCsel 9,1–19: Saul a Pál nevet kapta.

Mt 5,1–12: A boldogmondások.

Magyarázat

A Krisztussal történő találkozás szinte a feje tetejére állítja életünket. Pál is megtapasztalta ezt a damaszkuszi úton. Ez volt az első alkalom, amikor Jézust a maga valójában láthatta meg: a világ Megváltójaként. A Jézusról alkotott addigi felfogása teljesen megváltozott. Félre kellett tennie emberi, evilági ítélkezésmódját.

A Krisztussal való találkozás életszemléletünket is megváltoztatja.

Ennek ellenére gyakran előfordul, hogy a múltban maradunk, és emberi normák alapján ítélünk. Olyan dolgokat igénylünk, vagy olyasmiket teszünk „az Úr nevében”, amelyek valójában a saját érdekeinket szolgálják. Ha Németország történelmét nézzük, de sok más országban is a vezetők és az egyházak visszaéltek hatalmukkal és befolyásukkal azért, hogy igazságtalan politikai célokat kövessenek.

A Krisztussal való találkozás következtében létrejövő átalakulás egy példáját adta 1741-ben a Herrnhuti Testvérgyülekezet. Arra a felszólításra, hogy ne emberi módon ítéljenek, azt válaszolták, hogy „alávetik magukat Krisztus uralmának”.

Ha ma alávetjük magunkat Krisztus uralmának, arra kaptunk elhívást, hogy úgy tekintsünk másokra, ahogyan Isten, bizalmatlanság és előítéletek nélkül.

Kérdések

1. Merre van az én életem damaszkuszi útja?

2. Mi változik, ha úgy tekintünk más felekezeti keresztény vagy más vallású emberekre, ahogyan Isten?

Imádság

Szentháromság Isten! Te vagy a kezdete és célja minden élônek. Bocsáss meg nekünk, amikor csak magunkra gondolunk, és a saját ítélkezésünk elvakít bennünket. Nyisd meg szívünket és szemünket. Taníts minket, hogy szeretetteljesek, elfogadók és irgalmasak legyünk, így növekedhessünk abban az egységben, amely a Te ajándékod. Tiéd legyen a tisztelet és a dicsőség most és mindenkor. Ámen.

4. nap: „... a régi elmúlt...” (2Kor 5,17)

1Móz/Ter 19,15–26: Ne nézz hátra!

Zsolt 77,5–15: Isten mindig kegyelmes.

Fil 3,7–14: „... ami mögöttem van azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé...”

Lk 9,57–62: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint...”

Magyarázat

Gyakran a múltban élünk. Hasznos lehet a visszatekintés, és gyakran szükség is van rá, mert így könnyebben gyógyulhatnak az emlékek. Ugyanakkor ez meg is béníthat, és megakadályozhat minket abban, hogy a jelenben éljünk. Pál apostol üzenete felszabadítóan hat ránk: „a régi elmúlt”.

A Biblia arra bátorít bennünket, hogy őrizzük a múltat emlékezetünkben, merítsünk erőt emlékeinkből, és elevenítsük fel mindazt a jót, amit Isten tett. Bár a bibliai üzenet azt is sugallja, hogy engedjük el a régit, és még akkor is engedjük el, ha jó volt. Mindezt azért tegyük, hogy követni tudjuk Krisztust, és új életet éljünk Őbenne. Ebben az esztendőben sok keresztény emlékezik Luther Márton a többi reformátor munkásságára. A reformáció ugyanis jelentős változásokat hozott a nyugati egyház életében.

Sok keresztény tett hősies tanúságot, és sokan megújultak a keresztény életben. A Szentírás azonban arra is figyelmeztet, hogy ne csupán a múltban történetekre szorítkozunk, hanem hagyjuk munkálkodni a Szentlelket, hogy új jövőt tárjon elénk. Olyan jövőt, amelyben legyőzhető a megosztottság, amikor Isten népe teljes egészségre lehet.

Kérdések

1. Mit tanulhatunk megosztottságunk és kölcsönös bizalmatlanságunk történetének közös olvasásával?
2. Minek kell változnia egyházamban ahhoz, hogy a megosztottságon felülemelkedjünk, és az egységet erősítsük?

Imádság

Úr Jézus Krisztus! Te tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy. Gyógyítsd be a múlt sebeit. Áldd meg a zarándoklatunkat, segíts minket ezen az úton, hogy egyek legyünk. Vezess a Te jövődbe amikor az Atyával és a Szentlélekkel minden leszel mindenben, örökkön örökké. Ámen.

5. nap: „... új jött létre.” (2Kor 5,17)

Ez 36,25–27: „Új szívet adok nektek...”

Zsolt 126: Megtelve örömmel

Kol 3,9-17 Krisztusban megújulva

Jn. 3,1–8: Lélektől születetten

Magyarázat

Pál találkozott Krisztussal, a feltámadott Úrral, ezáltal megújult – csakúgy, mint mindenki, aki Krisztusban hisz. Ez az új teremtés pusztán szemmel nem látható, hanem a hit valósága.

Isten bennünk él a Szentlélek ereje által, és megadja nekünk azt a lehetőséget, hogy a Szentháromságban életében részesüljünk.

Az új teremtésnek ezzel a megnyilatkozása győzelem a bűnbeesés felett, általa új, megváltott kapcsolatba kerülünk Istennel. Igazán csodálatos dolgokat hallunk magunkról, amint Pál mondja: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az...”; Jézus a feltámadással legyőzte a halált, ezért senki és semmi nem ragadhat ki minket Isten kezéből; egyek vagyunk Krisztusban és Ő bennünk él; Krisztusban „Istenünk papjainvá és országa népévé” lettünk (Jel 5,10). Hálát adunk Krisztusnak, hogy legyőzte a halált, és az új teremtés ígését hirdetjük.

Ez az új élet akkor válik láthatóvá, amikor engedjük, hogy az alábbi tulajdonságok formálják életünket: „könyörület, kedvesség, alázatosság, türelem”. Ezeknek ökumenikus kapcsolatainkban is láthatóvá kell válniuk. Sok egyház közös meggyőződése az, hogy minél inkább Krisztusban vagyunk, annál közelebb kerülünk egymáshoz. Különösen a reformáció 500. Évfordulója emlékeztet bennünket történelmünk sikereire és tragédiáira.

Krisztus szeretete arra készíti minket, hogy megújult élettel, fáradhatatlanul keressük az egységet és a megbékélést.

Kérdések

1. Mi jelzi életemben, hogy új teremtés lettem Krisztusban?
2. Milyen lépések szükségesek ahhoz, hogy új életem legyen Krisztusban?
3. Mi az új élet jelentősége az ökumené szempontjából?

Imádság

Szentháromság Istenünk! Úgy nyilatkoztattad ki magad nekünk, hogy Te vagy a Teremtő Atya, a Megváltó Fiú és az életadó Szentlélek, mégis egy Istenünk vagy. Átszakítod emberi korlátainkat, és megújítod életünket. Adj nekünk új szívet, hogy legyőzzük mindazt, ami veszélyezteti a Benned való egységünket. Jézus Krisztus nevében, a Szentlélek ereje által imádkozunk. Ámen.

6. nap: „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által...” (2Kor 5,18)

1Móz/Ter 17,1–8: Isten szövetségre lépett Ábrahámmal.

Zsolt 98: Az egész világ látta Isten győzelmét.

Róm 5,6–11: Megbékéltettünk Istennel Fiának halála által.

Lk 2,8–14: Az örömhír hirdetése

Magyarázat

A megbékélésnek két oldala van, egyszerre lenyűgöz és megfélemlít.

Felhívja a figyelmünket arra, hogy vágyjunk egyrészt az önmagunkkal, másrészt az egymással való megbékélésre, de a különböző felekezeti hagyományok közötti megbékélésre is. Ennek az árnyoldalát is látjuk, ami megrémít.

A megbékélés ugyanis azt jelenti, hogy felhagyunk vágyainkkal és önös érdekeinkkel. Krisztusban Isten kegyelmesen megbékéltet minket önmagával, még akkor is, ha elfordultunk tőle. Isten tette azonban még ezen is túlmutat, mert nem csak az egész emberiséggel békél meg, hanem az egész teremtett világgal.

Az Ószövetségben Isten hűséges és kegyelmes volt Izrael népéhez, amellyel szövetséget kötött. Ez a szövetség arra emlékeztet minket, hogy: „... megbánhatatlanok az Isten ajándékai és az ő elhívása” (Róm 11,29). Jézus, aki vére által állította fel az új szövetséget, Izrael fia volt. A történelem során gyakran előfordult, hogy az egyházak elfelejtették ezt tiszteletben tartani. Különösen sajátos feladatai vannak a német egyházaknak a holokauszt után, hogy felvegyék a harcot az antiszemitizmussal. Minden egyháznak az a hivatása, hogy közösségein belül megbékélést hirdessen, és ellenálljon a diszkrimináció minden formájának, mivel mindannyian Isten szövetségének részesei vagyunk.

Kérdések

1. Keresztény egyházként/gyülekezetként/közösségként hogyan értsük azt, hogy Isten szövetségének részesei vagyunk?
2. A diszkrimináció mely jelenségeit kell ma feltárniuk a keresztény egyházaknak a társadalom számára?

Imádság

Kegyelmes Istenünk! Szeretből szövetséget kötöttél népeddel.

Erősítsd meg bennünk ezt a szövetséget, hogy ellenálljunk a megkülönböztetés minden formájának.

Szövetséged, mint drága ajándékod töltsön meg bennünket örömmel, és indítson növekvő egységre.

Feltámadott Urunkért, az élő Jézus Krisztusért kérünk, aki Veled és a Szentlélekkel él és uralkodik most és mindenkor. Ámen.

7. nap: A megbékélés szolgálata (2Kor 5,18-19)

1Móz/Ter 50,15–21: József megbékél testvéreivel.

Zsolt 72: Isten országa igazságosságot és békét hoz.

1Jn 3,16b–21: Isten szeretete arra készítet bennünket, hogy szeressük egymást.

Jn 17,20–26: Jézus egyházának egységéért imádkozik.

Magyarázat

Keresztény hitünk kulcsa az Isten és emberek közötti megbékélés.

Pál apostol teljesen meg volt győződve arról, hogy Krisztus szeretete arra készítet minket, hogy Isten megbékélése jelen legyen életünk minden területén. Ma minden arra indít, hogy megvizsgáljuk lelkiismeretünket megosztottságunkkal kapcsolatban. József történetére gondolva, azt láthatjuk, hogy Isten mindig megadja a megromlott kapcsolatok meggyógyításához szükséges kegyelmet.

A nagy reformátorok, mint Luther Márton, Ulrich Zwingli és Kálvin János, csakúgy, mint mások, akik katolikusok maradtak, mint Loyolai Szent Ignác, Szalézi Szent Ferenc és Borromeo Szent Károly a nyugati egyház megújítására törekedtek.

Azt azonban, ami Isten kegyelmének története kellett volna, hogy legyen, elrontotta az emberi bűn, és így Isten népe szétszakadozottságának történetévé lett. A bűn és a háborúskodás által csak még jobban elmélyült a kölcsönös gyűlölködés és bizalmatlanság.

A megbékélés szolgálata azt jelenti, hogy a kereszténység felülkerekedik megosztottságán. Manapság sok keresztény egyház munkálkodik együtt kölcsönös bizalommal és tisztelettel.

Az ökumenikus megbékélés egyik pozitív példája az a párbeszéd, amely a Lutheránus Világszövetség és a Mennonita Világkonferencia között jött létre. A kialakult párbeszéd eredményeként egy dokumentumot is kiadtak: „Gyógyító Emlékek: Megbékélés Krisztusban” címmel. A két szervezet együtt tartott bűnbánati istentiszteletet 2010-ben, amelyet több hasonló istentisztelet követett Németországban és több más országban is.

Kérdések

1. Hol látjuk szükségét napjainkban a megbékélés szolgálatának?
2. Milyen válaszaink vannak megoldásképpen?

Imádság

Istenünk, minden jó Istene! Hálát adunk neked, hogy megbékéltetted minket és az egész világot önmagaddal Krisztusban.

Tégy minket, gyülekezeteinket és egyházainkat alkalmassá békéltetés szolgálatára. Gyógyítsd meg szívünket. Segíts, hogy békédet terjesszük. „Ahol gyűlölet van, ott legyen szeretet; ahol sérelem, ott legyen bocsánat; ahol kétség honol, ott legyen hit; ahol sötétség van, ott legyen fény; ahol szomorúság terhel, ott legyen öröm.” Jézus Krisztus nevében imádkozunk a Szentlélek ereje által. Amen.

8. nap: „... béküljete meg Istennel.” (2Kor 5,20)

Mik 4,1–5: Az utolsó napokban az igazság fog uralkodni.

Zsolt 87: Dicső dolgokat beszélnek Istenről.

Jel 21,1–5a: Isten új eget és földet teremt.

Jn 20,11:18: A feltámadott Krisztussal való találkozás személyes küldetéssel jár.

Magyarázat

Mi van akkor, ha...? Mi van akkor, ha a bibliai próféciák egymás után valóra válnak? Mi lenne, ha megszűnnének a háborúk, és nem fegyverekre költenénk a pénzt, hanem az élet fenntartására? Mi lenne, ha Isten igazságossága és békéje uralkodna? Olyan béke jönne létre, amely több mint a háború hiánya. Mi lenne, ha az egész emberiség együtt ünnepelne és senki sem maradna ki belőle? Mi lenne, ha nem lenne gyász, könny és halál? Ez lenne a megbékélés csúcspontja, amelyet Isten Jézus Krisztusban hozott el. Ez maga lenne a mennyország!

Naponta énekelnénk zsoltárokat, dicsérő énekeket és himnuszokat. Istent dicsőítve, mert a teremtés elérkezett végső céljához. Ez lesz az a nap, amikor „Isten lesz minden mindenben”, amikor majd a keresztény reménységről, Isten uralmának teljességre jutásáról beszélnek, és a szenvedés öröme válik. Azon a napon az egyház mint Krisztus teste a maga szépségében és kegyelmében mutatkozik meg. Akárhol is gyűlünk össze, a Szentlélek által együtt énekelünk Isten beteljesedett ígéretéről, megnyílik a menny, és az örökkévalóság dallamára táncolunk. A menny jelenlétét már most megtapasztalhatjuk azzal, hogy együtt ünnepelünk. Indítást érezhetünk arra, hogy egyházi hagyományainkból képeket, költeményeket és énekeket osszunk meg. Ezek mind alkalmat teremthetnek arra, hogy megtapasztaljuk közös hitünket és Isten országába vetett reménységünket.

Kérdések

1. Hogyan képzeled el a mennyországot?
2. Felekezetedből mely énekek, történetek, költemények, és képek töltenek el olyan érzéssel, hogy Isten örökkévalóságának részese vagy?

Imádság

Szentháromság Isten, Atya, Fiú, Szentlélek, hálát adunk neked ezért az imahétért. Köszönjük, hogy együtt lehettünk.

Köszönjük, hogy keresztény emberekként együtt énekelhettünk, imádkozhattunk, és ígét hallgathattunk, hogy különféleképpen mindannyian érezhattük jelenlétedet. Add, hogy mindig együtt hirdethessük szent nevedet, és így növekedhessünk az egységben és a megbékélésben. Amen.